

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania S. P. i J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

z udziałem T. S.

o podstawę wymiaru składek,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołujących się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 października 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 października 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację J. I S. (skarżący) wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 10 maja 2017 r., IV U (...), oddalającego odwołanie skarżących od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. (organ rentowy) stwierdzającej, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne T. S. (zainteresowany) jako pracownika skarżących zostaje podwyższona z uwagi na nieprawidłowe zakwalifikowanie dodatku do wynagrodzenia jako dewizowego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sąd Apelacyjny wnieśli skarżący, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której skarżący upatrują w tym, że zaskarżony wyrok zdaniem skarżącego w sposób oczywisty

narusza przepisy prawa materialnego – art. 77⁵ § 3 k.p., art. 38 ustawy o pracy na morskich statkach handlowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 430, dalej jako ustawa o pracy na statkach handlowych), § 2 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 2236 ze zm., dalej jako rozporządzenie o wymiarze składek) – przepisy te zostały niewłaściwie zastosowane do stanu faktycznego sprawy. Skarżący wskazali ponadto, że skoro pracodawca nazwał świadczenie pieniężne wypłacane pracownikom „dodatkiem dewizowym” i szczegółowo uregulował zasady jego wypłacania – zgodnie z prawem – w regulaminie wynagradzania, to brak jest podstaw do negowania charakteru prawnego tego dodatku i doszukiwania się, że ma on inny charakter, w szczególności, że jest to tzw. „part” od złowionej ryby. Wolą stron umowy o pracę było to, by ten dodatek miał charakter „dodatku dewizowego”, co nie było kwestionowane przez kilkanaście lat, w tym przez zainteresowanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Dla uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest zatem wystarczające twierdzenie skarżącego, że tak jest, ani zarzucenie naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego w taki sam sposób, jak wykazano w podstawie skargi. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem konieczność nie tylko

powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541; z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318; z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439; z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Sąd Najwyższy stwierdza, że w skardze ograniczono się do podniesienia argumentu, że zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego (art. 77⁵ § 3 k.p., art. 38 ustawy o pracy na statkach handlowych, § 2 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia o wymiarze składek), gdyż przepisy te zostały niewłaściwie zastosowane do stanu faktycznego sprawy. Skarżący nie przedstawili żadnych argumentów na poparcie tej tezy, w szczególności nie wyjaśnili, na czym polega oczywistość naruszenia (jego elementarny charakter) ani też nie uzasadnili wniosku, że zaskarżony wyrok został oparty na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa. Skarżący w szczególności w żadnym zakresie nie odnieśli się do bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego i doktryny prawa pracy, dotyczącej treści i zakresu zastosowania art. 77⁵ k.p., w tym jego § 3. Przez ograniczenie się do zarzutu oczywistego naruszenia wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa skarżący nie dopełnili wymagania z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lutego 2017 r., III UK 3/17, niepublikowane).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

